

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Rugsėjo pirmoji

Nuvilnijo nubangavo margaspalvė vasara, nusinešdama nerūpestingą juoką ir atostogų džiaugsmą. Kiekvieną kartą artėjant rugsėjo pirmosios šventei jaučiu savotišką jaudulį ir šiek tiek nerimauju: ką naujo, prasmingo galėčiau jums, mūsų parapijos mielieji moksleiviai ir studentai, pasakyti, ką palinkėti šią nuostabią dieną?

Norėčiau pradėti legenda, kurią ne per seniausiai perskaičiau. Kartą viena klajoklių gentis rengėsi miegoti. Staiga viskas aplinkui nušvito ir pasigirdo balsas:

– Prisirinkite tiek akmenukų, kiek pajėgsite panešti. Įsidėkite juos į savo krepšius. Keliaukite visą dieną, kol sutems, ir jus aplankys džiaugsmas, o kartu ir liūdesys. Klajokliai buvo labai nepatenkinti. Jie tikėjosi išgirsti stebuklingus žodžius, kurie padėtų kurti žmonių gerovę, suteiktų sveikatos ir leistų pasiekti gyvenimo tikslą. Ir štai vietoj to jie turi vykdyti, jų manymu, visiškai betikslę užduotį. Vis dėlto neįprasta, ryški šviesa privertė žmones įsidėti po keletą akmenukų į savo krepšius. Kai po visos dienos kelio, vakare, klajokliai sustojo poilsui ir atidarė savo krepšius, jie didžiai nustebė, nes vietoje akmenukų rado deimantus. Deimantais jie labai džiaugėsi, tačiau kartu liūdėjo, nes nepaklausė balso iš aukštybių ir neprisirinko daugiau akmenukų, kaip buvo liepta.

Kaip šios legendos iliustraciją papasakosiu atsitikimą iš mokyklinio gyvenimo. Vienos mokyklos mokytojas pamokos pradžioje pasakydavo garsios frazės pradžią ir liepdavo ją užbaigti pakviestam mokiniui. Pavyzdžiui: – Jonai Lukšy, „Nesidžiauk radęs...“

– Neverk pametęs. Esu, – užbaigdavo mokinys.

Ir mokytojas pažymėdavo mokinį dieny-

ne. Tokiu būdu mokiniai iki metų pabaigos išsimindavo apie 150 garsių posakių.

Vienoje klasėje buvo „sunkus“ vaikinukas, vardu Alius. Jam labai nepatiko tokia pamokos pradžia: jis šaipėsi ir mėtė replikas, trukdė kitiems. Pats nesistengė išiminti jokio posakio, todėl nesugebėdavo užbaigti net paprastos minties. Už nepažangumą ir netinkamą elgesį Alius buvo pašalintas iš mokyklos. Po daugelio metų mokytojas sulaukė netikėto skambučio. Skambino tas pats Alius, kuris panoro aplankyti savo buvusį mokytoją. Pasirodo, už vagystes ir chuliganišką elgesį jis buvo pasodintas į kalėjimą. Ten, pasibaisėjęs savo gyvenimu, persiplovė venas. Tačiau žiūrėdamas į savo kruvinas rankas, staiga prisiminė frazę „Kas nebando, tas neklysta“, kurią mokytojas buvo privertęs jį parašyti 20 kartų. Nuo to momento jo sąmonėje kažkas pasikeitė. Jis pagalvojo, kad gyvendamas dar daug ką gali pakeisti, tačiau jei mirs, taip ir išeis iš gyvenimo nevykėliu. Sukaupęs jėgas iškvietė greitąją, o pasveikęs pradėjo naują gyvenimą. Taigi šis neklaužada, būdamas mokykloje, išgirdo garsiąją frazę, kuri jam kritiškų momentu tapo lyg tas akmenukas, virtęs deimantu.

Todėl, mielieji, rinkite visus iki vieno jūsų gyvenime pasitaikančius akmenukus ir, patikėkite, – ateityje skaičiuosite deimantus! (pagal J.W. Schlatter)

Mielieji, jūs sugrįžtate prie įprastų darbų ir mokslų, iš naujo pradėsite krauti kasdienos pastangų aruodą. Koks jis bus, kaip jį sukrausite – viskas priklausys tik nuo jūsų norų, pasiryžimų, kantrybės, ištvėmės ir išminties. Kai Viešpats Dievas karaliaus Saliamono paklausė: „Ko norėtum?“, jis atsakė: „Išminties“. Visais laikais yra vertinama išmintis. Tačiau Šventasis Raštas

šiandien mus moko, kad nepasitikėtume vien savo išmintimi, o vadovautumės Dievo valia. Apaštalas Paulius korintiečiams kalbėjo: „Mano kalba ir mano skelbimai buvo ne įtikinantys išminties žodžiai, o Dvasios galybės parodymai, kad jūsų tikėjimas remtųsi ne vien žmonių išmintimi, bet Dievo galybe“ (1 Kor 2,4-5).

Taigi, mano mielieji, atverkite savo širdis Dievui, kad Jis galėtų veikti Jūsų ir įgyvendinti skirtą jums savo planą. Nuoširdžia malda kartu prašykime, kad Šventoji Dvasia, gyvenanti mumyse, padėtų būti atviriems Dievo užmojams mūsų gyvenime, kad padėtų nugalėti mūsų polinkį remtis vien savo išmintimi, kuri trukdo Dievo veikimui mūsų širdyse. Paveskite Dievui savo gyvenimą bei aplinkybes ir pajusite Jo artumą, Jo paguodą, Jo planų vyksmą. Niekada neleiskite jokioms aplinkyboms atimti iš jūsų džiaugsmo ir vilties Viešpatyje. Tegul Dievo valia apvainikuoja visus jūsų darbus, ir Jo malonių gausa bei meilė neapleidžia jūsų.

Jums, mieli mokytojai, linkiu pedagoginės patirties ir išminties semtis iš mūsų gyvenimo Mokytojo – Jėzaus Kristaus. Evangelijos ne syki parodo mums Jėzų kaip Mokytoją. Jo žodžiai veikė kiekvieną, keitė širdis, buvo nukreipti į pačią žmogiškos būties esmę. Jėzus niekada nemokė to, kuo pats negyveno. Visi Jo žodžiai buvo patvirtinti veiksmais. Tik šitaip dirbant galima tikėtis, kad jūsų ugdytiniai sieks kilnesnių, gražesnių tikslų.

Nuoširdžia malda visi kartu melskimės: „Viešpatie, man reikia Tavo globos, kad galėčiau vaikščioti išminties takais. Siųsk Šventąją Dvasią, kad ji atvertų mano akis, širdį bei protą, kad galėčiau pažinti Tavo valią ir eiti Tavo nurodytu keliu. Amen.“

Aldona Narušienė

*Sveikiname
naująjį vikarą*

kun. Nerijū Šmerauską

Birželio 29 d. Kauno arkikatedroje bazilikoje, švenčiant šv. Petro ir Pauliaus iškilmes, arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius SJ suteikė kunigystės šventimus diakonui Nerijui Šmerauskui ir paskyrė mūsų bažnyčios vikaru.

Viešpats Dievas tegloboja Jus kunigystės kelyje, suteikia jėgų ir malonių!

Klierikas Nerijus Pipiras

Apie prasmę ir pėdas (Mintys, pasakytos laidojant seserį pranciškonę Alojzą-Zofiją)

Kiekvienas žmogus smėlėtame šios žemės gyvenimo kelyje įmina pėdą. Vienokia pėda yra kūdikio, kitokia – karžygio, dar kitokia – motinos. Visos jos skirtingos. Visos nepakartojamai gražios. O kokia prasminga vilties pėda! Kaip gyvenimą puošia nors ir mažytis, bet geras darbas, nubraukta ašara, pasidalytas skausmas! Šventai tikiu, kad šios galbūt kasdienybėje paskendusios dalelės sudaro tikrąją žmogiškumo esmę.

Vasarą karštis, atrodo, gali išstirpdyti bet ką. Taip norisi užsidaryti savo kiaute, atskirti vienam nuo kito ir būti vien tik sau.

Parapijos gyvenimo atspindžiai Birutė Vasylienė

Šių metų birželio – rugpjūčio mėnesiais mūsų parapijoje pastoracinę praktiką atliko Kauno kunigų seminarijos klierikai Paulius Kontrimas ir Nerijus Pipiras.

Parapijiečiai pastebėjo uolius, stro-piai pareigą atliekančius dvasingus jaunuolius, ne tik patarnaujančius šv. Mišioms, bet dažnai suklupusius prie Švč. Sakramento, besidarbuojančius parapijos raštinėje.

Savo sielos išgyvenimus, pamąstymus klierikai išlieja kūryboje: abu rašo eiles, trumpas apybraižas. Nerijus Pipiras yra išleidęs knygutę „Atsidūstant“.

Spausdiname keletą Pauliaus ir Nerijaus eilėraščių.

Klierikas Nerijus Pipiras

Kelias į širdį

Iš širdies į širdį – koks artimas kelias
Ir kiek žingsnių mažai...
Trokštančių mylėt
Nerangiai,
Nemadingai,
Tačiau nuoširdžiai.
Viešpatie,
Tu kvieti eit tuo keliu –
Tiesiog iš širdies į širdį,
būt meile, būt duona gyvenimo.
Tik Tu vienas tai žinai –
Tu žinai, kad Tave myliu...

Tylus atsimainymas

Žydi žemė,
Tyliai mano pėdom apdainuota.
Ten, kur laiko knyga atversta,
Kur slypi garbė,
Žingsnis kiekvienas –
Gera būti, tikėti ir laukti
Tos vilties
Lyg šventumo šypsnių,
Lyg akimirkos gyvo dangaus.
Man taip reikia
To, kas neapsakoma,
Man reikia ir vartų siaurų,
Ir didžio vilties netikėtumo.

Platus ir viliojantis kelias. Be abejo, daug juo einančių. Tačiau kaskart sukirba mintis: o gal galima ir kitaip? Kažkaip kitaip. Visai neseniai įstrigo vieno žmogaus gyvenimo kelias. Tas kartą ant gatvės grindinio sutiktas žmogus nebuvo baigęs universitetų, nemokėjo daryti karjeros, ir, atrodo, pats kaltas, kad iš gyvenimo nieko materialaus ir realiai apčiuopiamo negavo. Tačiau iš kitos pusės jis mokėjo labai daug – nuolat šypsotis, pasakyti gerą, padrašinanti žodį, dalytis viltimi. Manau, kad šio bevardžio gyvenimo pėda įsispaudė labai giliai. Giliai ne ta prasme,

jog kažkas kažkada jam pastatys akmeninį paminklą, bet kad kažkas kažkada pasiryš mylėti ir dalytis.

Pasirodo, jog ir taip gyventi galima, nes kur baigiasi laikas, ten prasideda realybė... Ir šiandien mąstant apie pėdas gyvenimo smėlyje svarbus ne perspektyvų horizontas. Svarbu išsižiūrėti aplinkui: ar keisdamas ką nors keičiu, ar tik keičiuos, kas keičiasi, kas nepakitęs kaitą stebi, kur išorė prasideda, kur baigiasi vidus?.. Labai prasmingai vienas literatūros klasikas yra pasakęs: „Kiek išdalini, tiek tavęs ir lieka“.

Klierikas Paulius Kontrimas

Gera Tave matyti

Jis pažvelgė į mane, savo sūnų, ir tarė:

„Kaip gera Tave matyti.

Leisk į Tave pasižiūrėti“.

Ir tada kambarys prisipildė kvapais.

Ir kodėl aš tiek laiko savo širdyje

laikiau vargšus,

O Jo paties nepriglaudžiau?

Nedrašiai pakėliau akis į dangų,

Ir mėnulio šviesoje pasirodė

Dangaus Nešėjas.

Priartėjo prie manęs ir balsu apkabino:

„Tu esi nuostabus. Aš Tavimi džiaugiuosi.“

Jo skruostais riedėjo kraujo ašara,

Ji slėpėsi po Jo delnu.

Ir Ji skelbė Meilę.

Iš Jo lūpų aidėjo garsai, žodžiai...

Kunigo Juozo mirtis

Dvi savaitės bendros istorijos

Dar vakar ryte pasveikinai mane

Ir pasakei, kad mano sieloje žydi Jėzus.

Tik trūksta drašos, pasitikėjimo...

Dar vakar kartu artėjome prie altoriaus

Ir priklaupėme...

Tu kėlei Ostiją,

O aš – akis.

Romiu ir nuolankiu balsu tarei:

„Štai Dievo Avinėlis...“

Ramybės palinkėjom vienas kitam.

Ir savo delnais apklojai bendrumą.

Jau nebe pirmą kartą tavo akyse mačiau

kančią ir didžiules pastangas šypsotis...

Kodėl nepaklausiau: „Gal apkabint?“

Tu stengeis akimirkoje mylėt.

„Broli, dalink gyvenimo duoną

broliams ir seserims...“

Paskutinis sakiny, kurį atminsiau

ir bandysiu savo gyvenimu atkartot.

O dabar žvelgiu į tavo karstą

Ir norisi tave pakalbinti, nors šį kartą

apkabinti.

Džiaugiuos, kad apie ką kalbėjai, dabar

glaudiesi visa esybe.

Vakar, šiandien.

Kurie slėpingai pasislėpė mano

širdyje.

Emilija ir Kotryna,

būrelio „Jėzaus bičiuliai“ narės

„Jėzaus bičiulių“

būrelio vasaros stovykla

Raudondvaryje:

Dienoraštis

Birželio 16 diena, trečiadienis

Atvykome pusę šešių vakare. Netoli namo mus pasitiko vadovai su užduotimis. Užrištomis akimis įsėdome į karučius ir mus vežė iki kitos užduoties vietos, kur liepė padėti daiktus ant žolės ir išsitraukti saldainį. Tada Ramunėlė padavė šokdynes ir turėjome šokinėti nuo vieno medžio iki kito ir atgal. Po to turėjome persokti duobę ir pereiti per kankorėžių takelį, kurį perėję pasiekėme tiltelį su tarpais. Per jį perėję, pamatėme siūlą taką: reikėjo kabintis į siūlą ir sekti pagal jį. Kai priėjome staliuką, mums liepė parodyti saldainio popieriuką, nes pagal jį skirstė į grupes: kiekvienam vaikui užrišo ant kaklo skirtingas skareles, kad žinotų, kuriai grupei priklauso. Tada ant knygelės užsirašėme vardą, uždėjome savo piršto antspaudą ir pasirašėme, kad sutinkame su stovyklos taisyklėmis.

Atlikę visas užduotis, nusifotografavome ir įėjome į namą, kur mūsų visi labai laukė ir šiltai pasitiko. Įsirengę savo vietas, ėjome į lauką valgyti vakarienės. Prieš vakarienę ir po jos visi kartu padėkojome Jėzui už labai skanų maistą. Pavalgę ėjome prie laužo ir žaidėme susipažinimo žaidimus. Vėlai vakare prie laužo meldėmės už visus čia susirinkusius. Grįžę į kambarius nusiprausėme, sulipome į minkštas lovytes ir visi saldžiai, saldžiai miegojome. LABANAKT!!

Birželio 17 diena, ketvirtadienis

Aštuntą valandą ryto mus prikėlė varpo skambesys. Greitai apsirengėme ir bėgome į lauką pasportuoti. Visi buvo užsimiegoję, todėl sportukas prikėlė ir suteikė daug jėgų ir juoko. Pasimankštinę ėjome prautis, tvarkytis kambarių ir valgyti pusryčių. Prieš juos ir po jų, kaip visada, pasimeldėme. Po skanių pusryčių susirinkome prie laužo į ryto maldą. Prieš pradėdami ryto maldą su giesme iškeldavome vėliavą.

Tomas mums išaiškino, kad Dievo ženklus galima pamatyti kasdien, ir uždavė du klausimus, kuriuos susėdę atskirai į grupes aptarėme. Grupelėje galėjome būti atviri, nes žinojome, kad visi laikysis susitarimo. Pasidaliję į grupes, grįžome prie laužo, pasimeldėme. Kiekviena grupelė perskaitė savo maldavimus arba prašymus ir išsitraukėme žmogų, kuriam angelausime. Po to – laisvas

laikas, kurio atrodo, net nebūdavo, nes per jį visada žaisdavome įvairius žaidimus.

Vakare susirinkome prie laužo ir kepėme labai skanias bulves. Jas valgėdami, grupelėse aptarėme šią dieną. Baigė valgyti, meldėmės ir su giesme nuleidome vėliavą. Po maldos ėjome į kambarius miegoti, nes visi buvo pavargę. LABANAKT!!!

Birželio 18 diena, penktadienis

Vėl atsikėlėme aštuntą valandą ryto ir bėgome pasportuoti, bet šiandien ne visi sušpėjo. Per ryto maldą visos grupelės pakartojė savo šūkius ir parašė maldavimus. Tai visus dar labiau suartinė, visi tapome kaip viena didelė šeima. Per didžiąją tvarką visi dirbo, plūso kaip bitutės. Ši tvarka nenuvargino, o tik dar labiau pradžiugino.

Žaidimų laikas buvo labai aktyvus: vaikai prieš vadovus žaidė kvadrata ir laimėjo du kartus, o vadovai – tik vieną kartą. Vakare prie laužo susirinkome ir kepėme labai skanią duoną. Kol ji kepė, grupelėse aptarėme šią dieną. Po vakaro maldos visi rengėmės miegoti. Kol vienas prausėsi, kiti laukė už durų, bet laukimas neprailgo, nes kiekvienas turėjo ką nors linksmo papasakoti apie praleistą dieną bei jos nuotykius. Sugulę į šiltas lovytes, saldžiai užmigome. LABANAKT!!!

Birželio 19 diena, šeštadienis

Atsikėlėme šeštą valandą ryto, nes ruošėmės eiti į „Šviesos kelią“. Visi greitai apsinren-gėme šiltais rūbais, pasipurškėme nuo erklių ir žvalūs išėjome į kiemą. Truputį krapnojo lietus, bet manėme, kad lietus tuojau baigsis, todėl išklauseme pirmos stoties ir ėjome toliau. Po kurio laiko mes įėjome į mišką, tenai sustojome, nes pradėjo labai lyti. Šlovinome Viešpatį, bet lietus nesiliovė, todėl vadovai nutarė, kad grįšime atgal.

Grįžę suvalgėme skanias pusryčius, visi labai norėjo miego, todėl vieni nuėjo į kambarius pamiegoti, o kas nenorėjo miego, giedojo. Truputį vėliau žiūrėjome įdomų filmą „Oliveris Tvistas“, per kurį suprato, kad geraširdžiams vargšams būna dosniai atlyginta.... Vakare, kaip visada, susirinkome prie

laužo ir kepėme bananus su šokoladu. Po to vyko labai smagūs šokiai, o po jų – paskutinė vakaro malda. Visi liūdėjo, nes žinojo, kad rytoj stovykla baigsis. Miegoti nuėjome vėliau nei visada, labai greitai užmigome, nes buvome išvargę. LABANAKT!!!

Birželio 20 diena, sekmadienis, išvykimo diena

Atsikėlėme truputį vėliau, susitvarkėme ir ėjome į sportuką. Visi susirinkome paskutinei ryto maldai. Buvo nemažai laisvo laiko ruošti dovanas angelavimui. Po pietų visi susirinkome prie laužo ir apsikeitėme dovanomis: jos buvo labai gražios, kiekviena dovana atspindėjo tą žmogų, kuris ją dovanojo. Prieš šv. Mišias susitvarkėme kambarius, susikrovėme savo daiktus. Kas norėjo, ėjo atlikti išpažintį. Visi labai liūdėjome, nes reikėjo išvažiuoti. Manau, visi norėjo dar savaitę čia pabūti. Kai sulaukėme tėvėlių, prasidėjo šv. Mišios, po kurių visi atsiveikinome ir išvažiuojome.

Ši stovykla mums abiem paliko didelį įspūdį, tikiuosi, ir kitiems. Labai puikus dalykas yra tos visos stovyklos ir rekolekcijos, nes jos suartina žmones su Dievu, padeda atskleisti save ir susikaupti, atsiplėšti nuo kasdienybės, pasikeičia žmonių bendravimas, sustiprina žmonių tikėjimą. Ši stovykla padėjo suvokti, kad visus žmones reikia mylėti – net didžiausius priešus, kad reikia atleisti kitiems žmonėms.

Ačiū visiems vadovams už nuostabią stovyklą. **IKI KITŲ PASIMATYMU!!! ©**

Kristina Jasiulionienė ir Anastazija Mitkuvienė, Marijos legionierės

Kristaus Prisikėlimo parapijos Marijos legiono kasdienybė

Marijos legionas – kas tai? Tai savanoriškas apaštalavimas, malda, drausmė. Legionas tarsi draugas, kuriam gali paduoti ranką ir drąsiai eiti ten, kur Viešpats rodo kelią. Iš pradžių šis kelias atrodo baugus, nes įpareigoja, tačiau iš tiesų nėra taip. Kaip atrodo viena Kristaus apaštalo diena?

Marijos legionierių susirinkimas vyksta

vieną kartą per savaitę. Jame paprastai dalyvauja ir mūsų dvasios tėvas kunigas Virginijus Vaitkus. Šiuose susirinkimuose, be bendros maldos, dvasios tėvas pristato tikėjimo tiesas. Šį kartą dvasios tėvas kalbėjo apie nuodėmę, Švenčiausiojo Sakramento adoraciją, apaštalavimą. Kunigo mintys mums suteikė optimizmo, dvasinio pakylėjimo, jėgų. Po tokių pokalbių kiekvienas apaštalavimo iššūkis tampa didele dvasios švente: juk be galo norisi sutiktiems žmonėms dovanoti tai, ko labiausiai reikia – meilę ir atjautą.

Tai buvo viena iš tų dienų, kada po susirinkimo mes, Kristina ir Anastazija, aplankėme Kauno medicinos universiteto klinikų naujagimių skyrių ir dalijomės tikėjimo tiesomis su dar besilaukiančiomis ar jau pagimdžiusiomis mamytėmis. Kalbėjome joms apie malones, kūdikių krikštą, santuoką. Buvo nemažai dalykinių klausimų, į kuriuos mielai atsakėme. Tai mieli širdžiai pokalbiai, kuriuos dažnokai lydi nuoširdi šypsena ir pasižadėjimai melstis, krikštyti kūdikėlius, tuoktis bažnyčioje.

Įsiminė apsilankymas vienoje palatoje. Ten radome rūpesčių išvargintą motiną su kūdikiu, kuriam gydytojai įtarė apsigimimą. Ši mama mums papasakojo tiesiog stebuklą. Ji labai norėjo šio vaikelio, jaudinosi dėl gydytojų prognozių. Pradėjo melstis, kalbėti Rožinį kartu su kitais Marijos radijo klausytojais. Ir taip pusę metų. Malda šiai moteriai tapo tarsi geriausiu draugu. Atėjus laikui gimė... visai sveikas kūdikis!

Taip baigėsi mūsų vienos dienos apaštalavimas. Mes buvome pačios pilnos energijos, džiugios: juk galėjome kažkam padovanoti nors ir mažytę dvasinę šventę. Į namus grįžome tarsi ant sparnų. Tokių dienų, žinoma, buvo ir daugiau apaštalaujant Kauno medicinos universiteto klinikose.

Norime kuo daugiau parapijiečių pakviesti apaštalauti. Įsijungti į Marijos legioną gana paprasta – tereikia susirasti mūsų dvasios tėvą kunigą Virginijų Vaitkų. Laukiame jūsų!

Birutė Vasylienė

Piligriminė kelionė į Lurda, Arsą ir kitas Prancūzijos šventas vietas

Pagaliau išsipildė jau keletą metų ramybės neduodanti svajonė – aplankyti Lurda ir Arsą.

Rugpjūčio antrą dieną, antrą valandą nakties Prisikėlimo bažnyčios šventoriuje susirinko dvylikos žmonių grupelė, pasiruošusi piligriminei kelionei, kurią organizavo Šiaulių šv. Jurgio bažnyčios klebonas kun. Egidijus Venckus. Mūsų grupelę subūrė parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius, kuris 2 val. 20 min. aukėjo šv. Mišias. Jam patarenavo kartu vykstantys Kauno kunigų semi-

narijos klierikai Nerijus ir Paulius. Minorinė aplinka, paslaptinga bažnyčia gaubianti šviesa ir grupelė žmonių, susibūrusių presbiterijoje prie altoriaus, neįprastai tylus monsinjoro balsas, skelbiantis Dievo žodį, ypač jautriai veikė širdį. Mintyse skambėjo vieninteliai žodžiai: „Viešpatie, dėkoju Tau!“

Homilijoje monsinjoras pabrėžė, kad tai piligriminė kelionė, kurios metu kvietė laiptelis po laiptelio žengti dvasinio tobulėjimo link.

Po šv. Mišių teko palaukti atvykstančio iš Šiaulių autobuso. Pagaliau lagaminai pakrauti

į bagažinę, mes susodinti autobuso gale mums skirtose vietose, bent mintyse persizegnojame ir pajudame.

Ir štai pirmasis išbandymas: vos pravažiavus Lenkijos miestelį Lomžą sugedo autobusas. Teko laukti iš Kauno atvežamos detalės, kurios aplinkiniuose Lenkijos autoservisuose nebuvo. Ilgas aštuonių valandų laukimo valandas užpildė maldos, mąstymai, konferencijos, kurias vedė kunigas Egidijus.

Pirmiausiai 8 val. sukabėjome Liturginius

Nukelta į 4 p.

Atkelta iš 3 p.

valandų Rytmetinę malda, 9 val. – Gailestingumo rožinė, 9.30 val. vyko konferencija. Kun. Egidijus kalbėjo: „Išvykome į nežinomybę, išbandyti save, pasitikrinti, koks aš esu ne namuose, ne savo aplinkoje, ne gatvėje, ne su artimaisiais.“ Vėliau pakvietė meditacijai, giliau pažvelgti į savo vidų, pabandyti pažinti save. Didžiausia nuodėmė yra puikybė, iš kurios išplaukia visos kitos nuodėmės, kurios dažnai tampa kasdienybe, ir mes jų net neįjaučiame. „Pirmiausia pasistenkite nuraminti save, savo protą, savo jausmus ir atverkite širdis Dievo vedimui. Tai padės nugalėti savyje tūnantį puikybės jausmą ir atsiduoti Dievo veikimui, Jo valiai,“ – kalbėjo kun. Egidijus. Kiekvienas paklauskite savęs: „Ar tikiu, kad Dievas manimi rūpinasi, mane saugo, ar galiu atsakyti savo šviesos ir įsileisti Dievo šviesą? Ar ta tiesa, kuria gyvenu, yra man užtikrinanti viltį, ar galiu pajusti amžinybę, kad savo prigimtimi priklausu Dievui? Ar galiu priimti Jo malonės dovanas? Ar galiu susikaupti, atmesti visas įtampas, nurimti ir neskubėti? Ar mano širdis ir protas gali priimti visa tai?“

Toliau kun. Egidijus pateikė mąstymą iš Tomo Kempiečio knygutės „Kristaus sekimas“ („Ardor“, 1994 m): „Nesutvarkyti polinkiai“ ir „Puikybės ir tuščios vilties vengimas“ (psl. 21-24).

10 val. sukalbėjome Rožinio kančios slėpinius, 11 val. – Liturginių valandų Dieninę malda. Po to vyko diskusija: „Kas man yra tikėjimas? Nuo ko pradėti apaštalavimą? Kaip pradėti pokalbį apie tai, kad Dievas tikrai yra?“ Buvo įvairių nuomonių ir samprotavimų. Kun. Egidijus baigė diskusiją sakdamas: „Tikėjimas yra Dievo malonė ir tik Jo dovana. Tik Jis vienintelis gali suteikti šią dovaną“. Tačiau ar kiekvienas išdrįsta šią dovaną priimti, atrišti dovanos raištelį? Ką daryti su tais, kurie netiki Dievu, gyvena susidėję, nesirūpina savo dvasiniu ugdymu? Tada turi padėti draugai, artimieji, rodydami gražų tikėjimo pavyzdį, taip pat Šv. Rašto studijos.

12 val. meditacija „Vengimas nenaudingų kelių“ pagal knygą „Kristaus sekimas“ (psl. 27-28). Po to kunigas Egidijus pakvietė atsakyti pačiam sau į klausimus: „Kas aš toks kaip asmuo dabar? Ar aš jaučiu gyvenimo pulsą? Kada aš esu tikrasis „aš“? Kur mano širdis šiandien? Ar aš jaučiu jos veikimą? Ar

aš myliu save, ar manyje yra žmonės, kurios aš myliu?“ Esame Dievo vaikai, bet ne dievai. Iš vienos pusės mus valdo pasitikėjimas savimi plius nuolankumas, iš kitos – arogancija ir pasididžiavimas. Kaip sutirpdyti savyje ydas?

Melsdamiesi, medituodami, mąstydami, tyrinėdami save nepajutome, kaip praėjo aštuonios valandos. 16 val. lengvoji mašina atvežė detalę. Baigiant remontuoti autobusą, iš Kauno atskubėjo kitas autobusas. Laimė, nereikėjo kraustyti, nes mūsų autobusas buvo sutvarkytas, ir sėkmingai važiuome toliau. Nakvynės vieta buvo pakeista 200 km arčiau. 2 val. 30 min. pasiekėme Hradec Kralove miestą ir apsistojoje Cernigov viešbutyje.

Rugpjūčio 3 d. 9 val. – pusryčiai, 10.30 val. – šv. Mišios vietinėje bažnyčioje. Joms vadovavo Šiaulių šv. Jurgio bažnyčios klebonas kun. Egidijus Venckus, koncelebravo Kristaus Prisikėlimo bažnyčios klebonas mons. Vytautas Grigaravičius, Kelmės Švč. M. Marijos Ėmimo į dangų altarista Pranciškus Venckus, Šiaulių šv. Jurgio altarista Algirdas Pakamanis, patarnavo klierikai Nerijus Pipiras ir Paulius Kontrimas.

Komentuodamas Evangeliją pagal Matą (Mt 14, 22-23) kun. Egidijus kalbėjo: „Viešpats eina vandeniu. Mokiniai išsigąsta. „Nebijokite!“ – nuramina Kristus. O ar mes neišsigąstume, jei išsvystume ateinančią Jėzų dabar, čia – pro duris, per lietuvių“ (lauke tą rytą lijo). Kunigas kvietė atverti širdis, priimti Jėzų ir pavesti Jam savo likimą.

Po šv. Mišių vykome toliau link Prancūzijos.

Kasdien buvo laikomasi šios dienvartarkės:

Liturginės valandos: Rytmetinė, Dieninė ir Vakarinė. Jas vedavo kun. Egidijus, mons. Vytautas arba dažniausiai klierikai Nerijus ir Paulius.

Rožinio malda po Liturginių valandų Rytmetinės maldos ir Gailestingumo rožinėlis po Dieninės maldos. Jas vedavo sesutė Adelė iš Šiaulių.

Konferencija, mąstymas, liudijimai. Juos vedavo kun. Egidijus arba mons. Vytautas.

Beveik kasdien buvo aukojamos šv. Mišios. Joms vadovavo kun. Egidijus arba mons. Vytautas, koncelebravo kartu vykę kunigai, patarnavo klierikai.

Taupumo sumetimais toliau neminėsiu šių įprastinių kasdinių maldų, trumpai nu-

sakysiu mąstymų, konferencijų tematiką, šv. Mišių homilijų pagrindinę mintį, bendrą išpūdį apie pamatytus objektus.

Šios dienos konferenciją „Irkis gilyn“ apie žmogaus puikybę ir kaip kovoti su šia yda vedė kun. Egidijus. Dienos mąstymą vedė mons. Vytautas. Jis kalbėjo, kad mums šiandien labai tinka Evangelija (Mt 14,22-32), kurioje aprašomas Jėzaus ėjimas vandeniu, mokinių išgąstis pamačius Jį, ir kaip Petriui pritrūko drąsos einant vandeniu link Jėzaus. Taip ir mes žingsnis po žingsnio einame link kažko, link nežinomybės. Nėra lengvo kelio. Kuo sunkiau juo eiti, tuo didesnis džiaugsmas apima jį nuėjus. Pripažinkime, dažnai esame pasimėtę, apimti baimės ir, rodos, skęstame kasdienybėje. Tik tvirtas tikėjimas, pasitikėjimas Dievu gali padėti pasiekti kelionės tikslą. Jėzus visada šalia. Jis ir miegodamas nutildo gyvenimo audras ir išgelbsti žmogų. Ir keletas klausimų pamąstymui: „Ar mūsų gyvenimo valtyje yra Jėzus, ar jaučiame Jį šalia? Kur mes esame? Gal miegame? Gal norime pigaus kranto?“ Mąstymą baigė žodžiais: „Atverkite širdis Jėzui, sakydami: „Jėzau, aš esu čia ir džiaugiuosi, kad Tu esi čia.“ Kai Dievas užima tavo širdyje pirmą vietą, visos audros nepavojingos, jos praeis, bangų mūsų nulsūs.

Po šio apmąstymo kun. Egidijus pasiūlė pasidalyti kūrybiniais sugebėjimais. Šiauliškiai brolis ir sesuo (Egidijus ir Gintarė) grojo gitara ir dainavo, alt. Algirdas dainavo „Lietuva brangi“, Birutė iš Kauno perskaitė Br. Ferrero „Du ledokšniai“.

Po Liturginių valandų Vakarinės maldos kun. Egidijus vedė mąstymą „Ramus žmogus“ pagal knygą „Kristaus sekimas“ (psl. 90-92).

Rugpjūčio 4 d. 2 val. pasiekėme Reimso miestelį, 120 km nuo Paryžiaus, apsistojoje Premjere Grasse viešbutyje.

9 val. pusryčiai, 10.30 val. pajudėjome link Paryžiaus.

Po įprastinių ryto maldų kun. Egidijus pravedė mąstymą apie nuolankumą. Savimeilė – didžiausia kliūtis tobulėjimui. („Kristaus sekimas“, „Nuolankumas“, psl. 161-163).

13 val. išvydome Paryžių, kuris savo baltais pastatais man priminė Jeruzalę. Įvažiavus į miestą, mus pasitiko didžiuliai Finansų pastatai, milžiniška gynybinė tvirtovė Bastilija, jos kolonos, aikštė, Operos pastatas.

(Tęsinys kitame „Prisikėlimo“ numeryje)

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiu „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas : prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis